

Rozjímanie na nedeľu 30. týždňa v Cezročnom období (cyklus C)

Rozjímanie na nedeľu 30.
týždňa v Cezročnom období
(cyklus C). Navrhované témy
sú: pokora, príbytok lásky;
uvedomenie si svojej slabosti; v
službe Bohu.

V EVANJELIU dnešnej Omše čítame
podobienstvo Ježiša, ktoré porovnáva
dva možné postoje voči Bohu. Dvaja
muži prišli do chrámu, aby sa
modlili: jeden bol farizej a druhý
mýtnik. Farizej stál a modlil sa v
duchu: „Bože, ďakujem ti, že nie som

ako ostatní ľudia: vydierači, nespravodlivci, cudzoložníci alebo aj ako tento mýtnik“ (Lk 18, 11). Táto postava je karikatúrou náboženského človeka, ktorý plní Božie prikázania, v jeho prípade brilantne – aspoň tak to on sám vníma – a ktorý si preto myslí, že dokonalosť spočíva v tom, že jednoducho plní prikázania. Necíti sa ako hriešnik ani ako dlžník voči Pánovi, a to ho robí neschopným zažiť Božie milosrdenstvo a byť sám milosrdný voči ostatným, ktorých súdi z piedestálu svojej údajnej morálnej nadradenosti.

„Mýtnik stál celkom vzadu a neodvážil sa ani oči k nebu zdvihnúť, ale bil sa do prs a hovoril: *Bože, buď milostivý mne hriešnemu*“ (Lk 18, 13). Mýtnici zaujímali v tom čase jedno z posledných miest v rebríčku spoločenského uznania. Farizeji nimi pohrdali, ako ten v podobenstve, a aj značná časť obyvateľstva ich mala v

nemilosti. To ešte viac zdôrazňuje silu Ježišovho záveru: „Hovorím vám: Tento odišiel domov ospravedlnený, a nie tamten. Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa poníža, bude povýšený“ (Lk 18, 14).

Pokora je podstatnou súčasťou kresťanského života. Ako učil svätý Augustín, táto cnosť „je príbytkom lásky“[\[1\]](#). A svätý z Hippony dodal: „Ak sa ma spýtate, čo je najpodstatnejšie v náboženstve a v disciplíne Ježiša Krista, odpoviem vám: prvé je pokora, druhé je pokora a tretie je pokora“[\[2\]](#). Bez tejto cnosti sú duchovné alebo apoštolské plody nášho kresťanského života len zdanlivé. Klasik literatúry ako Cervantes to dobre pochopil: „Pokora je základom všetkých cností a bez nej žiadna z nich neexistuje“, píše v jednej zo svojich *Novelas ejemplares* (Príkladné romány). A pokračuje opisom jej účinkov: „Odstraňuje

prekážky, prekonáva ťažkosti a je prostriedkom, ktorý nás vždy vedie k slávnym cieľom; z nepriateľov robí priateľov, zmierňuje hnev rozzúrených a oslabuje aroganciu pyšných; je matkou skromnosti a sestrou miernosti; nakoniec, s ňou nemôžu prekonať víťazstvo, ktoré je pre nich prospešné, pretože v jej mäkkosti a krotkosti sa otupia šípy hriechov“[3].

SVÄTÝ PAVOL, keď vidí, že sa pravdepodobne blíži koniec jeho života, píše Timoteovi nasledujúce slová: „Dobrý boj som bojoval, beh som dokončil, vieru som zachoval“ (2 Tim 4, 7). V týchto slovách nie je nič z pýchy farizeja z podobenstva, lebo od momentu svojho obrátenia sa svätý Pavol považoval za hriešnika a pochopil ústrednú úlohu milosti a lásky v kresťanskom živote. Preto

teraz, keď sa blíži koniec jeho pozemského putovania, s vďačnosťou uznáva ústrednú úlohu Boha: „Pán stál pri mne a posilňoval ma, aby sa cezo mňa naplnilo ohlasovanie a aby ho počuli všetky národy; a bol som vyslobodený z tlamy leva. Pán ma vyslobodí zo všetkého zla a zachráni ma pre svoje nebeské kráľovstvo. Jemu sláva na veky vekov“ (2 Tim 4, 17-18).

Cnosť pokory vytvára priestor, aby Pán mohol pôsobiť v nás, tak ako to urobil so svätým Pavlom. Iba ak sa považujeme za hriešnikov, takými, akými sme, môžeme hlboko zažiť Božie milosrdenstvo a naplniť sa nádejou. Tak to vyjadril svätý Josemaría: „Domnievaš sa, že máš mnoho hriechov, že ťa Pán nebude môcť vyslyšať? Nie je to tak, pretože on je nanajvýš milosrdný. Pokiaľ si aj napriek tomuto uisteniu uvedomuješ svoju hriešnosť, zachovaj sa ako mýtnik: Pane, tu som, ty ma súď!“[4].

Bez Božej milosti nemôžeme nič. Ale s jeho pomocou sme schopní dosiahnuť svätosť, ak dôverujeme jeho láske k nám. Je to dôvera, a nie dokonalosť dosiahnutá našimi skutkami, čo nás môže priviesť do neba: „Nestrachuj sa poznať seba samého takého, aký si: z hlíny. Nestrachuj sa. Lebo ty a ja sme Božie deti (...), vyvolené božským povolaním od vekov: *Otec si nás vyvolil v Ježišovi Kristovi ešte pred stvorením sveta, aby sme boli pred jeho tvárou svätí a nepoškvrnení v láske* (Ef 1, 4). My, ktorí sme osobitne Boží, my, ktorí sme jeho nástroje napriek našej biednej úbohosti, budeme účinnými, ak nestratíme pokoru, ak nestratíme vedomie svojej slabosti“[5].

PO CELÝ ŽIVOT nám Ježiš Kristus dával príklad pokory: hoci bol

Bohom, chcel sa vo všetkom podobáť ľuďom, okrem hriechu, a tridsať rokov žil ako syn remeselníka v bezvýznamnej dedinke v Galilei. „To by malo byť cieľom každého z nás, moji synovia,“ napísal svätý Josemaría, „byť nenápadní, napodobňovať Krista (...), napodobňovať Máriu, ktorá, hoci je Božou Matkou, rada sa nazýva jeho služobnicou: *ecce ancilla Domini* (Lk 1, 38). Pán chce, aby sme boli pokorní: táto pokora neznamená, že nemáte dosiahnuť to, čo máte dosiahnuť v profesionálnej oblasti, v bežnej práci a, samozrejme, v duchovnom živote. Je potrebné dosiahnuť to, ale bez hľadania seba samých, s čistým úmyslom. Nežijeme pre zem, ani pre svoju česť, ale pre česť Božiu, pre slávu Božiu, pre službu Bohu: len to nás poháňa“[\[6\]](#).

Aby sme boli pokorní ako Ježiš, tou cestou je slúžiť, žiť pre druhých, starať sa o problémy tých, ktorí nás

obklopujú, tak ako sa staráme o svoje. Týmto spôsobom sa naše srdce rozširuje prostredníctvom pokory, aby poskytlo viac priestoru Kristovi, ktorý chce žiť v nás (porov. Gal 2, 20), a blížnym, a budeme schopní rozšíriť jeho kráľovstvo lásky a pokoja po celej zemi. „Dobrý Ježišu,“ tak sa modlil svätý Josemaría, „keď mám byť apoštolom, treba, aby si ma urobil veľmi pokorným. Slnko prežiarí svetlom všetko, čoho sa dotkne: Pane, naplň ma svojím jasom, zbožšti ma: nech sa stotožním s tvojou zbožňovaniahodnou vôľou a premením sa tak na nástroj, ktorý si želáš... Daj mi tvoje bláznovstvo pokory: to, ktoré ťa priviedlo na svet v chudobe, k obyčajnej práci, k potupe umierania klincami pribitého na drevo, k poníženiu sa vo Svätostánku. — Nech spoznám seba a nech spoznám teba. Tak nikdy nestratím zo zreteľa svoju ničotu“[7].

Pápež Lev XIV. zdôraznil, že v evanjeliu je pokora najplnšou formou slobody (porov. Lk 14, 11), lebo nás oslobodzuje od neustáleho pohľadu na seba samých a umožňuje nám upriamiť náš pohľad v prvom rade na Boha: „Kto sa vyvyšuje, vo všeobecnosti sa zdá, že nenašiel nič zaujímavejšie ako seba samého a v hĺbke duše má málo sebavedomia. Ale ten, kto pochopil, že je v Božích očiach veľmi cenný, kto sa hlboko cíti ako Boží syn alebo dcéra, má väčšie dôvody na pýchu a má dôstojnosť, ktorá žiari sama od seba“[8].
Môžeme prosiť našu nebeskú Matku, aby nám od Pána vyprosila túto hlbokú pokoru.

[1] Svätý Augustín, *Sväté panenstvo*, bod 51.

[2] Svätý Augustín, *List 118*.

[3] Miguel de Cervantes, *Novelas ejemplares III*, s. 258, Editorial Castalia, 1987.

[4] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 253.

[5] Svätý Josemaría, *List 2*, bod 20.

[6] Svätý Josemaría, *List 1*, body 20-21.

[7] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 273.

[8] Lev XIV, *Anjel Pána*, 31-VIII-2025.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/nedela-30-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi-cyklus-c/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/nedela-30-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-cyklus-c/)
(24.03.2026)